Ч. 258. Пятниця 14 (27) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Др. Кербер про відносини в Галичині. — Рух еміґрацийний в Росиї.)

На вчерашнім засїданю палати послів повідомив др. Кербер палату послів о скликаню спільних делеґаций на день 15 грудня. По відчитаню пильних внесень і інтерпеляций вела ся дальша дискусия над бесїдою президента міністрів. Насамперед промавляв пос. Ґрос і звертав увагу на то, що концесиї пороблені мадярам в справі войсковій ідуть за далеко і внаслїдок того може утворити ся самостійна угорска армія. В виду того будуть Нїмцї мусїли призадумати ся над тим, чи Австрия має в дотеперішній висоті причиняти ся до коштів удержаня спільної армії. Опісля промавляли ще Словінцї Феряичич і Борчич а наконець забрав слово президент міністрів др. Кербер і обговорюючи між иншим справу концесий войскових для Угорщини, сказав, що нїяке австрийске правительство не згодить ся на односторонну зміну законів угодових, скоро не має ся довести до якогось неозначеного „vacuum“ або до знесеня дуалїзму і унії персональної. Рішене що-до найважнїйших концесий войскових стало ще за Селя і лиш справа войскового вихованя єсть новою. З критикою однакож треба здержати ся аж до часу, коли будуть звістні подрібности. Треба мати довіре до тої дороги, в котрій спочиває рішене в справі армії.

На виводи д-ра Герольда, котрий казав, що правительство з многих великих задач, які собі визначило, не сповнило нїякої, спитав бесїдник, чи сплавні канали та інвестициї на зелїзницї то дрібничка? Мимо того признає др. Кербер Герольдови майже „рацию,“ бо правительство там, де мало вільну руку, в адміністрациї, має до зазначеня дуже добрі успіхи, так, що може зі спокоєм полишити суд населеню.

Дальше казав президент міністрів, що бажає дуже ческо-нїмецкої угоди. Вже два рази заводив відповідні переговори і готов то зробити ще й третий та четвертий раз. Однак замість того пани посли ческі ставлять безнастанно пильні внесеня і не допускають до ухваленя буджету, анї до угоди з Угорщиною, анї закона прасового, а з другої сторони їх пильні внесеня не представляють зовсїм змісту їх жадань. — Що-до Русинів сказав доктор Кербер, що їх бесїдники піднесли нарікания на їх упослїджене в галицкім соймі. Отже в тій справі — казав бесїдник — мушу зазначити, і з вагою сконстатувати, яка небезпечність грозить житю політичному, коли всї свої змаганя зведе ся в одну точку, в котрій обі сторони добачують передовсїм свою „точку чести“. Порозумінє в такім случаю стає ся неможливе. В той спосіб дізнає перешкоди спільне пожитє, котре для Русинів в Галичинї єсть зовсїм зносиме. Більшість галицкого сойму єсть дуже прихильно успособлена для руского народу, а намістник єсть чоловіком безвзглядної справедливости і так для них прихильним, що кожда оправдана жалоба знаходить увзглядненє. Длятого нарід руский повинен поступати умірно і зі спокоєм, бо лиш в такім случаю буде правительство могло увзглядиити єго бажаня.

Дальше казав др. Кербер, що песимізм в оцїнюваню відносин в Австриї не єсть оправданий. Австрия в послїдних 20 роках позбула ся половини своїх довгів за границею. Отже кредит в Австриї не єсть зависимий від заграниці. Скоро справа народностий буде в дорозї конституцийній залагоджена — так кінчив др. Кербер свою бесїду — то Австрия подужає, таке єсть моє щире переконанє. — Опісля промавляв пос. Барвіньский, а обговорюючи урядженя конституцийні і галицкі відносини, заявив ся за гадкою Бернрайтера, „автономією народів“, та сказав, що не лиш ческо-нїмецкий спір язиковий мусить бути залагоджений, але

ЄТА.

(З французского — Каміля Лемонієра).

(Конець).

Тако якийсь час сидїв мовчки; він став дуже червоний, а єго капелюх з вузкими крисами вандрував заєдно з голови до рук і з рук знов на голову. Притім глядїв на Єту нишком, з очима покірного привязаного зьвіряти.

— Коли ти хочеш тим сказати, що я доси не вибрав собі ще нїякого заводу, котрий дає мужчинї поважанє і за єго роботу приносить єму зиск, то на жаль кажеш правду. Я хотів спершу стати годинникарем, але знаєш, мої руки були за великі і незручні до такої делїкатної роботи. Відтак пробовав ще в поворозництві, але то занятє знов не дуже менї подобало ся. Тепер мушу за чим иншим оглянути ся і може ти будеш така добра помогти менї в тім.

Єта стала нараз знов дуже веселою; видавалось їй, що ще нїколи так добре не бавила ся. І великий Тако сьміяв ся, коли побачив за зубами Єти єї червоний язичок, що скакав там як пташок в клїтцї. Що тут розходило ся о одну з найважнїйших хвиль єго житя, він вже знов цїлковито забув.

— Тако, подумай лиш трохи над тим, що ти, великий мужчина, мене питаєш. Чиж може коли яка женщина научити тебе любови до якого заводу, коли ти сам тої любови не маєш? Подумай лиш над тим: Ти хотів стати годинникарем, а твій годинник нїколи добре не показує. Відтак учив ся ти поворозництва, а мимо того я мабуть скорше розвязала би ґуз як ти. Чи то не сьмішна річ?

Власна любов Така чула ся дуже пониженою перед тою молодою дївчиною, ще майже дитиною, котра в такий простий спосіб доказувала єму, що він нї до чого не здалий. Він бачив, як десята коновка води, котру малий Пуффер приніс, розлила ся майже по єго ногах і відповів виминаючо, відвернувши лице:

— Дійстно, Єто, дуже сьмішно.

Але в души був він твердо пересьвідчений, що так не єсть.

Єта в своїй радости опустила голку на землю, сплеснула в руки і крикнула сим разом вже справдї трохи злобно:

— Ах Боже, який з тебе мужчина, Тако! І то має бути всьо, що ти маєш менї сказати, коли я говорю про спільне житє нас всїх пятеро?

Він потряс головою; в почутю своєї немочи трохи не плакав. Вкінци відповів, застогнавши тихо:

— То правда, Єто, нас було би пятеро, а я нїчого не умію.

Він не замітив, що коли в почутю свого „нїчо“ оглядав свої тяжкі, величезні мисливскі чоботи, Єта вже не сьміяла ся. Она з поблїдлим дещо лицем схилила ся до землї, немов би глядала загубленої голки. Може она дожидала, що він обрушить ся, обидить ся, потрясе своєю широкою рукою, як такому великому чоловікови годилось і крикне:

— Присягаю тобі, Єто, що нї тобі нї нашим дїтям нїколи нїчого не бракне; сейчас іду і глядаю для себе занятя.

Але нї, хвиля великої рішучости у него вже знов проминула. Він зітхав, підносив то опускав голову і подобав цїлком на чоловіка, що сидить здавшись на Божу волю, на краю даху, що кождої хвилї готов завалити ся. Настало довге мовчанє, аж Єта діткнула єго своїм малим пальцем.

— Тепер подумай над тим, що було би стало ся, колиб я була сказала зараз так. Запитай-но Пуффера, чи він вже нинї не знає, чим пізнїйше буде. А ти, великий чоловік, сидиш тут і крутиш пальцями. Прийди знов, як вже на щось рішиш ся.

Він вхопив єї руку і стискав єї в своїх великих лапах, доки вогкість, що нагле заслонила єму очи, не перемінила ся в велику сльозу. Він обтер єї насамперед пальцем, а відтак сказав до Єти:

— Дякую тобі, Єто, ти говорила як правдива женщина, а перед усїм ти не сказала нї. Честне слово тобі даю, що буду про те думати.

Але коли він вийшов з огорода і при скрипотї своїх хороших жовтих чобіт почув на улицї відгомін свого твердого кроку, заволодїло ним знов чувство єго величезної фізичної сили.

— От дїтвацкі гадки — міркував він. — Міна і другі ще нїколи не питали мене, чи я що умію!

й у всїх краях тота хороба мусить бути усунена.

З Петербурга доносять, що Татари з Криму стали в послїдних часах великими масами переселювати ся до Туреччини. Пароходи, що зі Севастополя відходять що тиждня до Константинополя, переповнені звичайно Татарами. Найбільше Татарів виходить з округа Евпаториї. Така сама еміґрация проявила ся також і між Вірменами на Кавказї, мимо того, що в Туреччинї їх народови не добре дїє ся. Причиною тоЇ еміґрациї має бути страшний гнет російскої адміністрациї.

Новинки.

Львів дня 26 го падолиста 1903.

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів, як управитель мінїстерства внутрішних справ, іменував старостами: старшого комісаря Ґвідона Баталїю, секретарів Намістництва Вячеслава Сеньковского, Леопольда Поціля, Єронима Заградника; секретарями комісарів: Йос. Дністряньского і Володислава Гошарда; старшими комісарями комісарів: Петра Пшибильского, Жигмонта Кречмера і Романа Прокоповича.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґраф Стан. Баденї повернув з Відня до Львова.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий — як донесли вчерашні телеґрами — прибув до Риму.

— **Посьвяченє школи реальної в Ярославі.** Ві второк рано прибув до Ярослава Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий в товаристві Пр. епископа перемиского д-ра Пельчара. На двірци повитали Є. Ексцеленцию староста радник Двора п. Щуровский, маршалок ради повітової кн. Чарторийский, бурмістр Ярослава посол др. Яль і урядники староства і дирекциї скарбової. З двірця удав ся п. Намістник просто до нової школи реальної, де обох достойників дожидав учительский збір з молодїжию шкільною, директор заведеня др. Ральский, інспектор радник Двора др. Франке і запрошені гостї. По торжественнім посьвяченю будинку, промовив в авли шкільній до зібраних Пр. епископ др. Пельчар, заохочуючи молодїж, аби горнула ся під прапор науки і віри, а відтак промовив п. Намістник, зазначуючи дві важні цїли школи: образоване розуму і характеру. Відповідав директор др. Ральский і на тім торжество закінчило ся. Відтак в товаристві старости удав ся п. Намістник до ґімназиї, де був на лекциях в клясах VI, VII і VIII, почім оглянув новий ярославский шпиталь і пополудни від'їхав до Висоцка до ґр. Замойского. Вчера рано по переведеній люстрациї ярославского староства, від'їхав п. Намістник блискавичним поїздом до Кракова, пращаний на двірци представителями властий і бурмістром.

— **З нотарияльних кругів.** Субститутом бл. п. Фр. Пишка, нотаря у Львові, іменований кандидат нотарияльний п. Ант. Телесницкий.

— **Осторога.** Скарбова дирекция у Львові повідомляє, що в послїдних часах множать ся незвичайно заграничні фірми продажи льосів на рати (Losratenfirmen), підприємста серийних льосів (Serienlosunternemungen) і льотерийні товариства, (Losgesellschaften) які ведуть тими льосами заборонені інтереси і наражають через тоє многих на дійм[аю]чі страти та кари. Ті підприємства — головно голяндскі, південно-нїмецкі та угорскі — основують ся на з гори обдуманих нечестних спекуляциях та старають ся втягнути в свої сїти всяких хочби і найбіднїйших людий.

— **На погорільцїв міста Золочева** зібрано до дня 15-го с. м. в дорозї добровільних складок загалом 66.191 кор. 18 с.

— **Зміна ґаризонів в 1904 році.** Дня 7-го цьвітня 1904 р. між иншими змінять місця побуту отсї полки: 8 полк уланів з Відня перенесе ся до Бережан (штаб, відділ піонїрів, 5 і 6 шкадрона), до Зборова (1, 2 і 3 шк.) і Рогатина (4 шк.) — 13 полк гузарів з Кечкемету перенесе ся до Ярослава (штаб, відділ піонїрів, 1, 2 і 3 шкадр.), до Жолиня (4 шк.) і Долини-Жукова (5 і 6 шк.) — 3 полк гузарів з Араду перенесе ся до Городка (штаб, відділ піонїрів, 2 і 3 шк.), до Судової Вишнї (1 шк.), Грушева (4 і 6 шк.) і Яворова (5 шк.) — 3 полк уланів з Городка і т. д. перенесе ся до Відня, 8 полк гузарів з Ярослава і т. д. до Кечкемету, а 12 полк гузарів зі Львова до Араду. — З Відня перенесуть ся 43 і 62 полки піхоти, 3 полк тирольских цїсарских стрільцїв і 8 полк уланів. На їх місце прийдуть до Відня: 101 полк піхоти з Угорских Білоцерков, 4 полк піх. Hoch- u. Deitschmeister з Мостару, 51 полк. піх. з Клявзенбурга, 1 полк тирольских цїсарских стрільцїв з Тироля і 3 полк уланів з Городка.

— **Дефравдация на почтї.** З Тернополя пишуть: На лаві обжалованих засїдав тут онизди 20-лїтний чоловік Ів. Ярошиньский, щоби відповісти за злочин спроневіреня, якого допустив ся не з нужди, але щоби мати гроші на розгульне житє. Ярошиньский адмінїстрував в маю, червни і липни с. р. почтою в Тарноруді і Білобіжницї і привласнив собі з повірених ему грошевих посилок поверх 200 кор. Супротив сего, що обжалуваний признав ся до дефравдациї, судиї присяжні потвердили питаня поставлені в напрямі злочину спроневіреня і трибунал засудив Ярошиньского на один рік тяжкої вязницї, заостреної постом і темницею.

— **Сїрчані жерела.** При верченю кирницї в бровари в Немирові натрафлено в глубинї 30 метрів на дуже обильне сїрчане жерело, якого годї випомпувати помимо кількатижневої працї. Противно, чим глубше, тим жерело бє обильнїйше. Такі явища не є новиною в околици Немирова, а перед 120 роками мав сам Немирів сїрчані та зелїзні купелї, до котрих навідували ся численні гостї. На жаль полишила ся з купелевої минувшини Немирова тілько згадка, а з купелевих будівель тілько руїни. Недостача комунїкацийних средств, значне віддалене від зелїзничих шляхів, нездарна господарка давних властителїв Немирівщини Мошиньских спричинила упадок сеї купелевої місцевости і тілько назва присїлка „Лазенки" вказує, що колись було там щось подібного. Ще нинї суть тут два доми, в котрих містять ся в лїтї недужі нуждарі, а купелїв із сїрчаних жерел удїляє їм місцевий коршмар.

— **Величезне банкротство** З Відня доносять: До тутешних часописий телеґрафують, що славна торговля чаю Попова в Москві збанкротовала. Недобір має виносити звиж мілїон рублїв.

— **Новий аптикарский закон,** якого проект предложило правительство на засїданю Ради державної, ріжнить ся дечим від попередного

Чоловік як він, з здоровими грудьми і сильними членами, міг собі кождої хвилї порадити. Чогож перед часом журити ся?

І великий Тако вірив в то, що говорив. Коли бран одно з своїх грубих циґар зі скринки, то був пересьвідчений, що тим циґарам не буде кінця. Але раз все таки прийшов день, коли він мусїв себе спитати, як то стало ся, що нї одного циґара нема вже в скринцї?

— В сякий чи такий спосіб остаточно всьо зробить ся, часами ще скорше, як гадає ся — сказав до себе І пійшов знов звичайною дорогою до Міни та сїв собі в малій каварни за білими занавісами з синїми стяжками. Нїколи ще не був так вдоволений собою.

З кождим днем чим раз менше гадав о виборі заводу. Коли зайшов до Єти, то заставав еї або при чищеню ярини, або вареню обіду, при митю губкою дїтий або при пильнім направлюваню біля і річий. Справдї треба було дивуватись, що могла Єта в однім дни зробити. І Тако сидів при тім, в комнатї або в огородї, закладав праву ногу на лїву, не гадаючи о прикрій научцї, яку ему давала своєю відвагою і хорошим почутем обовязку.

Відчував живе вдоволенє на вид скорих рухів тих зручних рук, для котрих всьо видавало ся лиш забавкою, немов би, щоб так сказати, щоденний хлїб цїлком не зависів від того, що они можуть уколоти ся голкою, або скалїчити ся ножицями. Они слухали сьвятої заповіди, що лише недїля призначена для спочинку і кождий їх палець становив одну честноту, яка нїколи не позваляє собі на спочинок. І Тако в своїм мозку уявляв собі то всьо дуже добре, хоч з природи був трохи за тяжкий до живого думаня. Єму робило то правдиве вдоволенє, що міг признати Єтї велику висшість над тою Міною, котра цїлий день нїчого иншого не робила лише оглядала себе в зеркалї, що висїло в каварни за касою.

„Боже милий, яку добру жіночку буду я мати" — гадав собі часто. — „У неї певне не буде менї нїчо бракувати".

І він чув ся правдиво щасливим. Він так проводив би своє житє, що міг би коло неї курити свою люльку і прислухувавсь би щебетови еї бесїди, що подобала на веселе журчаня потока. Серед таких условій видавалось ему житє чимсь так легким, що він не міг здержати ся, аби не дивити ся згідно на камінаря, що в своїх металевих очицях на носї, сидів на краю дороги і від рана до вечера товк молотком каміне. Також робило ему велику приємність гойдати на своїх колїнах малу Кеке. Але на примір помогти грубому Пуфферови, коли той мусїв носити воду і підливати капусту, така річ не приходила ему навіть на гадку. Атже капуста в часї теплої, вогкої осени доспів і без его помочи! Але-ж і тота капустяна голова працює, коли росте так само як і цїла земля. Лише він, великий Тако, нїчого не робив, однако задля того перед капустою не встидав ся.

Деколи говорив до Єти:

— Подумай лиш, які щасливі ми будемо, коли всї разом тут замешкаємо. Маю недалеко звідси малий фільварок. Посесор платить менї чи злий чи добрий рік рівну суму. Кажу тобі, нїчого нам не буде недоставати.

А Єта відповідала ему сьміючи ся:

— Тобі очевидно доси нїчого не хибувало, бо ти сам один; ти можеш роздїлити собі свої видатки, як сам схочеш. Але вір менї, то відразу змінить ся, коли прийде жінка і дїти. Що ти їм скажеш, коли они при кінци місяця мусять мати гроші, а ти вивернувши кишенї, побачиш, що не маєш навіть тілько, аби їм хлїба купити?

— Га, га, га, о тім очевидно я ще не думав — відповідав, сьміючи ся як звичайно.

Кеке і Юля тягнули его за поли і чіпали ся его довгих ніг.

— Коли будемо разом мешкати з тобою і сестрою Єтою, Тако?

Їм так само як і ему видавало ся то цїлком природним. Але Пуффер махав перед его очима затисненими кулаками і воркотів:

— Але я не хочу, я хочу бути з Єтою сам.

— Чуєш, Тако — відзивала ся тодї Єта і ставала поважною. — Пуффер завздрістний на тебе, він не хоче. І що відповіла-б я ему тодї, коли він мене спитає: „Наша мати віддала нас під твою опіку, а чи хочеш жити з чужим чоловіком?"

Тако сопів як ковальский міх; порох піднимав ся від его жалібного віддиху, шиба покривала ся парою від его тепла, коли він близько сидїв. Всї, котрі казали, що він чоловік, якого не легко позбавити відваги, дуже помиляли ся. Але коли знов опинив ся на дворі, то сьвіжий воздух доводив его дуже скоро до рівноваги і він знов про нїчо не думав.

Одного дня прийшов він немов обсипаний ватою, бо від тиждня прийшла сніжна зима, а й в хатї не було цїлком тепло. Дїти всї в купці сидїли над слабим огником і грілм посинїлі рученята; їх пальчики були стулені як мертве листє. Спитав о Єту, а Пуффер відповів ему, що пійшла на поле глядати ріща.

— Добре, то я зажду.

Сїв собі коло комина, але Кеке почала плакати; казала, що его широкі плечі забирають цїле тепло полуміни. Він на правду завстидав ся, що его велике тїло займає тілько місця в комнатї, в котрій троє дїтий ледве може огріти ся. І він погадав з жалем на хороший огонь, який горів в каварни у Міна і котрий він покинув, аби пійти до Єти.

На порозї роздав ся стукіт деревляних пантофлїв; Єта вертала з вязкою ріща. І она сьміяла ся як в лїтї, обтрипуючи з свого білявого волося сніг, що еї припорошив. Тако знов стратив певність себе.

проекту, який був предметом нарад заряджені правительством анкети. Головна ріжниця полягає на тім, що новий проект зносить правительственну оцінку аптик, коли они переходять правною дорогою з рук до рук межи живучими. За те принято з попередного проекту до нового приписи що-до заснованя нових аптик. Ті приписи зносять дотеперішні конкурси при уділюваню аптикарских концесий, а заснованє нових аптик полишають починови управнених до того фармацевтів, причім ціла процедура випадає тепер далеко коротше. Коли доси справа заснованя нової аптики переходила через пять інстанций, тепер входять в рахунок лише дві: краєва власть і міністерство. Наслідком сего заснованє нової аптики нині значно улекшене. Бо коли доси потребу заснованя нової аптики мусіла узнати з власного почину державна власть, що лучало ся дуже рідко, так тепер кождий управнений до сего фармацевт може предложити політичній краєвій власти внесенє і виказуючи в нім потребу нової аптики, старати ся о концесию на єї заснованє. І ту концесию може тепер одержати скорше як на основі дотеперішної конкурсової системи, бо ходить лише о те, щоби дотична власть признала єго мотиви, а відтак щоби згодили ся на те аптикарі даного округа, для котрих нова аптика не являла би ся небезпечною з огляду на їх екзистенцию. Що до особистих кваліфікаций компетентів, то проект вимагає що найменше 10-літної практичної праці в аптикарскім званю від осягненя степеня маґістра фармациї, підчас коли до переняти єствуючої вже аптики вистарчає лише 5 літ практики. Нову аптику заснувати можна лиш там, де є близько лікар. Такса, яку при внесеню подана треба зложити до рук державної власти, залежить від числа населеня дотичної місцевости. Вкінци нормує новий аптикарский закон справу недільного відпочинку, а також право, яке дозволяє лікарям і ветеринарам удержувати домові аптички. Щоби унеможливити всякі спекуляциї при набуваню концесий на нові аптики — бо лучало ся, що дехто одержану концесию продавав сейчас з грубим зиском особі другій — додано до нового закона припис, на основі котрого той, що одержав концесию, мусить вести аптику особисто і на власний рахунок що найменше пять літ.

— Вінчанє міліонера на смертній постели. Сими днями доносили ми, що у Відни повінчав ся один богатий ґраф з акторкою на смертній постели, аби єї зробити спадкоємницею міліонового майна. Про ту щасливу приносять віденьскі часописи такі близші вісти: Перед кількома роками жила в Тернополи родина торговельного аґента, Давида Бляшайна, котрого дочка, Францішка, відзначала ся вже яко 15-літна дівчина незвичайною красою. По смерти Давида перенесла ся вдова по нім разом з дочкою до Відня. Прегарною панною Францішкою заінтересував ся один із визначнійших віденьских джентельменів, ґр. Іван Мария Пій Гарбіваль Шмар і навязав з гарною дівчиною, котра вихрестила ся і назвала ся Вандою, тісні зносини і хотів оженити ся з нею. Однак на перепоні тому станули ріжниці стану Тимчасом лучило ся з ґр. Шамаром нещастя. Він був завзятим автомобілістом, а перед кількома тиждями випав з автомобіля і зранив ся небезпечно. Єго поміщено в приватній санаториї і тут опікувала ся ним з пожертвованєм єго любка. Однак недужий чув, що єго дни почислені і повінчав ся з нею, аби винагородити їй любов і привязанє до него. До трех днів ґр. Шмар помер, а молода вдовиця стала на основі завіщаня спадкоємницею 7 міліонового майна.

— Яблоко недалеко упаде від дерева. З Темешвару доносять: В вісімдесятих роках минулого віка арештовано там убийника Михайла Радієса, за котрим жандармерия слідила вже довший час. Підчас арештованя стрілив Радієс два рази до посадника і зранив притім комісаря, котрий єго арештував. По переведеню розправи засуджено Радієса на дожизнену вязницю. Єго дочка, що мала тоді кільканайцять літ, перенесла ся з сорому по причині злочину батька до північної Америки і зістала кельнеркою. Там пізнала она бувшого торговельника вина з Філядельфії і стала управителькою складу. Оногди одержала темешварска полиция телеґраму, що Емілія Радієсівна убила і ограбила того купця. Арештовано єї на зелізничім двірци як раз в хвили, коли она хотіла утікати з Філядельфії разом із своїм спільником.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 26 падолиста. Є. Вел. Цісар виїде нині до Айзенерц на лови і побуде там мабуть 8 днів.

Будапешт 26 падолиста. В окрузі виборчім Убра вибрано президента міністрів ґр. Тісу знову послом. Тіса одержав 1126 а контркандидати Штокер з партиї независимости 682 голосів. Не обійшло ся і без розрухів при виборах, при чім убито одного виборця а одного смертельно покалічено.

Прага 26 падолиста. Вчера розпочала ся тут розправа против о. Дрозда, бувшого директора каси задаткової ім. сьв. Вячеслава, о спроневіренє. Брак гроший в касі в часі викритя спроневіренн виносив 7,912.796 К.

Ґрац 26 падолиста. В місцевости Роттенман один з відправлених робітників у будівельного підприємця Цанарделлі'го кинув з мести бомбу на скриню з динамітом. Настала страшна експльозия. Кажуть, що згинув син Цанарделлі'го і 6 робітників, а 16 єсть тяжко покалічених.

Константинополь 26 падолиста. Амбасадори австрийский і російский одержали вчера від Порти відповідь з повідомленєм, що Порта в засаді годить ся на нові реформи.

Курс львівский.

Дня 25-ого падолиста 1903.		платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		530 --	540 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		576·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		320·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		98 00	— 00
Банку гіпот. 5% преміов. . . .		111·25	— —
Банку гіпот. 4½%		101·20	101 90
4½% листи застав. Банку краєв.		101·80	102·50
4% листи застав. Банку краєв. .		98·75	99 45
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		98·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.		98·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		98·40	99·10
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		99·70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		101·70	—·—
„ „ „ „ 4½ %		101·25	101 95
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		98·50	99·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		99·55	100·25
„ „ м. Львова 4% по 200К.		96 30	97 00
IV. Льоси.			
Міста Кракова		77 —	84 —
Австр. черв. хреста	Курс віденьский	53 25	54·25
Угорск. черв. хреста		26·65	27 65
Іт. черв. хрес. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.		66·50	68·—
Базилїка 10 К		18 90	19 90
Joszif 4 K.		8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.		9·50	11.—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·28	11·45
Рубель паперовий		2·53	2·55
100 марок нїмецких		117·—	117 60
Доляр америк.		4·80	5 —

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Єто — відозвав ся — я ніколи був би не гадав, що ти мусиш сама збирати дрова на паливо. Мій посесор привіз мені саме фіру дров: як хочеш, то возьми собі трохи.

— Ні, для нас оно й так не вистало би, нехай вже ліпше остане у тебе. Також....

Она, як здавало ся хотіла єму, щось сказати, але між тим почала чогось глядати в комнаті, доки не найшла вовняного кафтаника, який плела для Юлї. Коли єго найшла, сіла коло него і тихо спитала:

— Бачиш, я тобі дала досить часу до вибору заняття. Ми почали о тім говорить, як ще горох цвив, а тепер вже й зима прийшла. Ти лишив ся таким самим і тебе та справа не обходить. Остаточно я не оглядаю ся на мої сусідки, але коли би они мене спитали, чого ти кождого дня приходиш, то я не могла би їм нічого відповісти.

Великий Тако почув великий біль в серци. Отворив уста; він подобав тепер на улий в зимі, коли всї пчоли зимують. І єго уста були повні слів, лише що ні одно не хотіло вийти. Вкінци він таки промовив і то покірно:

— Коли ти хочеш тим сказати, що я не можу вже більше приходити, доки не найду занятя, то я волію признати ся перед тобою щиро, що я вже нічого не вдію. То вже за пізно, аби чогось поважного научити ся. Чоловік в моїм віці вже не може рішити ся, аби зачинати на ново житє.

Сльози пустились єму нагле з очий. Дійстно аж жаль було дивити ся на него, як він так сидів з своєю безхосенною силою, з широкими руками, сотвореними до рубаня дерев в лісї, а спосібними тепер хиба лиш до обтираня сльоз. І знов она, та мала Єта, була тою, що зі співчутєм старшої сестри потїшала єго, немов би їй так судило ся, що він не мав для неї бути нічим иншим, як старшим братом Пуффера.

— То не твоя вина, Тако. Я не роблю тобі задля того ніяких докорів. Не склало ся, от і все. Коли хочеш мене відвідувати як перше, то приходи деколи в неділю по службі; остаточно люди привикнуть до того. Вір мені, так ліпше.

Він поглянув на неї очима, в котрих ясніла послідна іскра надії.

— Гадаєш на правду, що так буде ліпше?

— Так, Тако, в той спосіб останеш своїм власним паном, вільним і независимим.

Він ще довго сидів в комнаті, єго оча зайшли сльозами і він глядів на Єгу, відтак на огонь і на діти, котрим від лагідного тепла замикали ся повіки. Горнець зі стравою почав шипіти, канарок співав в клітці; ніколи ще не видалась єму та комната так спокійною і щасливою. Він тихо встав, стиснув руку Єти і наближаючи ся до дверий, сказав ще:

— Може таки твоя правда, Єто; буду приходити лише в неділю. І мені здаєть ся, що так буде найліпше.

Она бачила відтак, як він ішов широкими кроками улицею, спершу з опущеною головою, як чоловік, що роздумує над собою. Але поволи єго голова підіймала ся, так що Тако під деревами був вже знов випрямлений; і сліди єго чобіт в снігу стали значно сильнійші. Виглядав справді як чоловік, що відзискав свободу. Єта стояла з притуленим до шиби чолом, як довго єго видко було. Она не плакала, але єї грудь сильно филювала, немов би буря лютила ся в середині. Але відтак вернула назад до огня і почала докінчувати Юлин кафтаник.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).